

Jerome David Salinger- Kto chytá v žite

Prvá kapitola

Holden Caulfield začína rozprávať svoj príbeh odo dňa, ako odchádzal z Pencey, súkromnej strednej školy v Agerstowne v štáte Pensylvánia.

Bolo práve v sobotu, keď sa hral futbalový zápas so Saxon Hallom, čo znamenalo na tej škole veľa. Bol to posledný zápas v roku a od domácich sa čakalo, že vyhrajú. Asi o tretej poobede stál na Thomsenovom vršku a videl z tadiaľ na celé ihrisko. Bolo počuť veľký rev domácich. Dievčat tam nebolo veľa, lebo len štvrtáci si mohli doviest' dievčatá. Na zápasoch sa dosť často vyskytovala len dcéra riaditeľa Selma Thurmerová, ale nebola taká krásna, že by sa po nej chalani bláznili. Jemu sa však páčila. (Raz sa dali do reči v autobuse z Agerstownu.) Mala veľký nos, nechty obhryzené až do krvi a vypchanú podprsenu. Jemu sa najviac páčilo, že sa nevychvalovala, že jej otec je riaditeľ, lebo asi vedela, že je to veľký špinavec a farizej.

Bol na Thomsenovom vršku a nie na zápase preto, lebo sa práve vrátil z New Yorku so šermiarskym mužstvom, ktorého bol kapitánom. Mali sa stretnúť s McBurneyho školou. Stretnutie sa však nekonalo, lebo nechal všetky fleurety, dresy a ostatné veci v metre, lebo musel v kuse vstávať a pozerat' plán, kde majú vystúpiť, a tak sa vrátili skôr. Ďalej nebol na zápase preto, lebo sa chcel ísť rozlúčiť so starým Spencerom, čo ich učil dejepis. Mal chrípku a myslel si, že ho už do vianočných prázdnin neuvidí. Poslal mu lístok, že by ho chcel ešte pred jeho odchodom domov vidieť, lebo vedel, že sa už na Pencey nevráti. Nemal sa vrátiť preto, lebo prepadol zo štyroch predmetov, a tak ho vyrazili.

Bol december a bola mu zima na tom vršku. Mal len ľahký plášť, čo sa nocí na obe strany, ani rukavice nemal. Kabát z ľavej srsti aj s kožušinovými rukavicami mu ukradli z izby. Na tom vršku bol hlavne preto, lebo sa chcel so všetkým rozlúčiť. Spomenul si ešte na to, že raz voľakedy v októbri on, Robert Tichener a Paul Campbell hrali pred školou futbal až do večere, lebo im profesor Zambesi, čo ich učil biológiu povedal, aby už išli na internát a pripravili sa na večeru.

Rozlúčil sa a behom sa pustil dol po druhej strane vrška smerom k Spencerovmu domu. Spencer nebýval pri škole. Býval na Ulici Anthonyho Wayna. Bežal celou cestou až k hlavnej bráne, tam zabrzdil, že si vydýchne. Mal nanič pľúca, lebo bol fajčiar a po druhé, vlni vyrástol až o šesťnásť a pol centimetra a dostal aj tuberu.

Trocha si vydýchol a potom sa rozbehol cez diaľnicu 204. Bola hrozná poľadovica a skoro tam padol. Keď dobehol k Spencerovmu domu, bol zamrznutý na cencúľ. Štípali ho uši a prsty si takmer necítil. Otvorila mu pani Spencerová.

Druhá kapitola

Obaja Spencerovci mali okolo sedemdesiat, ak nie viac a každý mal svoju izbu, ale vedeli sa ešte zo všeličoho tešiť. Dvere do izby boli otvorené, ale aj tak zaklopal zo slušnosti. Sedel vo veľkom koženom foteli, celý zababušený do prikrývky, ktorú mu pani Spencerová kúpila od nejakého Indiána v Yellowstonskom parku. Keď ho pán Spencer pozval do izby hneď oľutoval, že tam prišiel. Spencer čítal časopis Atlantic Monthly, všade okolo neho boli pilulky a prášky a celá izba smrdela Vicksovými nosnými kvapkami. Na seba mal hrozne úbohý, starý zodratý župan.

Holden si sadol na posteľ, ktorá bola tvrdá ako skala. Ako sa tak rozprávali, zdalo sa, že chce Spencer vstať. No on len zdvihol z lona Atlantic Monthly a pokúsil sa ho hodiť na posteľ vedľa Holdena. Bolo to asi len päť centimetrov, a aj tak sa netrafil. Holden vstal a zdvihol časopis z dlážky a položil ho na posteľ. Cítil však, že mu dá Spencer poriadnu kázeň. A stalo sa. Pýtal sa ho, že z koľkých predmetov prepadá a mrzelo ho, že aj on ho musel nechať prepadnúť z dejepisu. Potom ho požiadal, aby mu podal Holdenovu písomku z dejepisu o Egypťanoch, bolo to úvaha, ktorú si vybral sám a začal mu to nahlas čítať. Bral to od Spencera ako podraz.

Keď prečítal celú jeho úvahu, pokúsil sa ju hodiť na posteľ, ale samozrejme, zase netrafil a Holden musel vstať, zdvihnúť a položiť na Atlantic Monthly. Holden si všimol, že sa Spencer cítil blbo, že ho nechal prepadnúť. A tak, aby ho upokojil, povedal mu, že je debil a tak a že na jeho mieste by urobil presne to isté. Ako mu to tak hovoril, tak

Holden myslel na niečo iné. Byval v New Yorku, a tak myslel na jazierko v Central Parku, neďaleko Central Park South. Rozmýšľal, že či bude zamrznuté, keď príde domov, a ak bude, čo sa stane s kačicami. Či pre ne príde nejaký chlap s nákladiakom a odvezie ich do zoolologickej záhrady.

Ďalej mu Spencer spomenul predchádzajúce dve školy, do ktorých chodil, že aj tam mal ťažkosti. Holden mu vysvetlil, že v Elkton Hills nemal nijaké ťažkosti, že odišiel sám. Odišiel hlavne preto, lebo tam bol obklopený pokrytcami. Napríklad riaditeľ Haas, bol najodpornejší pokrytec a šašo. Ten v nedeľu obletoval rodičov, čo prišli do školy, a každému podával ruku. Bol veľmi milý. Ale nie k rodičom, čo vyzerali tak trochu úbohejšie. Keď matka nejakého chalana bol taká tučná matróna alebo bola nemožne oblečená a keď otec mal oblek s hrozne vypchanými plecami a nemožné čierno-biele topánky, tak im len Haas falošne podal ruku, zaceril a nebolo ho. Ale s inými rodičmi sa vedel rozprávať aj polhodinku.

Spencer sa ho tiež spýtal, že či myslí aj na svoju budúcnosť. On mu odpovedal, že áno, ale dost málo. Spencer mu chcel aj rozum do hlavy naliať, len aby mu pomohol. Nakoniec Holden vstal z postele, lebo už to tam nemohol vydržať a povedal, že si musí ísť ešte pre kopy vecí do telocvične, ktoré si musí zobrať domov.

Tretia kapitola

Holden ho však oklamal, nikdy žiadne veci v telocvični nemal.

Potom opisuje internátnu budovu, kde býval. Býval v takzvanom Ossenburgerovom krídle. Dávali tam len tretiakov a štvrtákov. Holden bol tretiak a jeho spolubývajúci bol štvrták. Krídlo bolo pomenované po nejakom Ossenburgerovi, čo kedysi tiež študoval na Pencey. Keď doštudoval, trhol ťažké peniaze na funebráckom kšefte. Pozakladal po celej krajine pohrebné ústavy a ľudia si tam mohli dať pochovať svojich mŕtvych za 5 dolárov za kus. Pencey daroval kopy peniazov, a tak nazvali ich krídlo po ňom. Na prvý futbalový zápas v roku vždy prišiel v obrovskom cadillacu a oni mu museli na tribúne vstať a robiť mu lokomotívu (pozdrav). Na druhý deň ráno mal v modlitebni prejav. Na začiatok vždy povedal nejaké úbohé vtipy a potom im rozprával, ako sa on nehanbí padnúť na kolená a modliť sa k Bohu.

Keď sa vrátil na internát, bol rád, že je zase doma, lebo všetci boli ešte na zápase a v ich izbe sa kúrilo. Vyzliekol si plášť, odložil kravatu, rozopol golier na košeli, a potom si nasadil čiapku s dlhým šitom, čo si kúpil v ten deň v New Yorku. Stála ho jeden dolár. Nosil ju šiltom dozadu. Potom si vzal knihu, čo mal rozčítanú, a sadol si do kresla. V každej izbe boli dve kreslá. Jedno bolo jeho a druhé jeho spolubývajúceho Warda Stradlatera. Bočné operadlá boli v dezolátnom stave, lebo si na ne každý sadal. Tú knihu, čo čítal, si vzal z knižnice omylom. Dali mu inú, nie tú, čo chcel, ale to si všimol až doma. Dali mu Spomienky na Afriku od Isaka Dinesena. Jeho najmilší spisovateľ bol však jeho brat D. B.

Nasadil si novú čiapku a začítal sa. Už ju mal prečítanú, ale niektoré partie si chcel ešte raz. Prečítal len tri stránky, keď zrazu počul, že sa niekto trepe cez závesy pri sprchovacom kúte. Hneď vedel, kto to je. Robert Ackley zo susednej izby. V ich krídle boli medzi izbami sprchy, na každé dve izby jedna. Bol to veľký čudák. Chodil do štvrtého ročníka. Mal ovisnuté plecia, výšku asi 193 cm a otrasné zuby. Za celý čas ho nikdy nevidel umývať si zuby a tvár mal plnú uhrov. Ackley neznášal Stradlatera, a tak sa najskôr poobzeral či nie je v izbe. Hneď si začal celú izbu prezeráť a brať všetko do rúk. Keď chcel ukázať, aký je čistotný, začal si čistiť nechty. Najskôr si ich začal strihať na podlahu, no neskôr keď ho Holden niekoľkokrát upozornil, išiel si ich strihať nad stôl. Počas ich rozhovoru nikdy nevynechal príležitosť dať na vedomie, že on má osemnásť a Holden šestnásť.

V tom sa otvorili dvere a do izby sa vrátil Stradlater. Strašne sa ponáhlal. Keď prišiel k Holdenovi, len ho tak zo srandy poplieskal po lícach a spýtal sa ho, že či bude potrebovať tvídové sako. Nechcel mu ho dať, lebo by mu ho rozťahol v pleciach. Mali síce rovnakú výšku, ale on vážil dva razy toľko čo Holden a mal široké plecia. Ackley sa vytratil a odišiel do svojej izby. Stradlater sa chcel ešte rýchlo oholiť, pretože mal rande. Zobral si teda uterák, vrecko s toaletnými potrebami a vyšiel z izby.

Štvrtá kapitola

Holden nemal nič na pláne, tak išiel s ním do umývárky, a kým sa Stradlater holil, trochu sa s ním rozprával. Sadol si na umývadlo vedľa neho a striedavo otváral a zatváral kohútik so studenou vodou. Stradlater sa holil a hvízdal si pri tom pieseň. Keď Holden hovoril, že Ackley je prasa, tak aj Stradlater bol, ale prasa zakuklené. Vyzeral vždy perfektne, ale jeho britva bola otrasná. Prišerne hrdzavá, oblepená holiacim mydlom, chlpmi a iným svinstvom. Nikdy si ju nevyčistil, ale na svoj zovňajšok si potrpel, lebo bol do seba šialene zamilovaný. V skutočnosti bol fakt pekný.

Ako sa Stradlater holil, Holden sedel na umývadle vedľa neho a striedavo púšťal a zatváral vodu. Na hlave mal tú červenú poľovnícku čiapku otočenú šiltom dozadu.

V tom sa ho Stradlater opýtal, že či by mu spravil veľkú láskavosť. Holden sa opýtal akú, ale nebol veľmi nadšený. Stradlater si musí na pondelok zopakovať asi sto strán z dejáku, a preto chcel, aby mu Holden napísal sloh z angliny, a že ak ho nebude mať, tak že je v keli. Ten sloh mal byť nejaký opis izby, alebo domu, alebo nejakého miesta, kde voľakedy žil a tak. A ešte ho poprosil, aby to nenapísal moc dobre, lebo Kartzell vedel, že Holden je v angline perfektný, a tak nemal dávať všetky čiarky tam, kam patria.

Po chvíli to Holdena na umývadle začalo otravovať, a začal na dlážke stepovať, len tak pre srandu. Napodobňoval jedného stepára z muzikálu. Veľmi ho bavilo napodobňovať hercov.

Keď mu Stradlater povedal, že má rande, Holden chcel vedieť s kým. Nakoniec sa dopracovali k menu Jane Gallagherová. Holdena to veľmi prekvapilo a skoro odpadol, keď počul to meno. Poznal ju, lebo predvlani v lete bývala hneď vedľa nich. Opýtal sa, že kde je, že by mal ísť za ňou a povedať jej aspoň ahoj. Povedal mu, že býva v druhom krídle. Medzitým si Stradlater natieral vlasy pomádou, samozrejme Holdenovou.

Holden spomína, ako s Jane v kuse hrávali dámu a páčilo sa jej, keď všetky dámy stáli pekne v rade. Jej rodičia sa rozviedli. Matka sa potom druhý raz vydala za nejakého nemožného ožrana. Jane vždy hovorila, že píše hry, ale vždy, keď ho videla, v jednom kuse nasával a počúval detektívku z rádia a behával po dome nahý. Stradlatera to nezaujímalo, ale ako počul, že behával po dome nahý, začalo ho to zaujímať, lebo bol sexuálny maniak.

Keď bol Stradlater hotový, Holden mu povedal, aby ju pozdravil, síce vedel, že to neurobí a požiadal ho ešte, aby jej nepovedal, že ho vyrazili. Stradlater odišiel na izbu a za chvíľu tam prišiel aj Holden a sadol si do kresla a pozoroval ho. Keď odišiel, zostal sedieť ešte asi pol hodiny.

V tom sa zjavil Ackley. Vliezol cez závesy pri sprche ako obyčajne. Po prvý raz bol rád, že ho vidí, aspoň už nebude myslieť na Jane a Stradlatera. Ackley sa od neho nepohol až do večere, rozprával mu, ako nenávidí všetkých chalanov na Pencey, a vytláčal si pritom obrovského uhra na brade a ani si na to nevzal vreckovku, vlastne, uňho žiadnu vreckovku ani nevidel.

Piata kapitola

V sobotu na večeru mávali vždy to isté. Podával sa biftek, čo sa pokladalo za fantastickú večeru. Lenže tie bifteky boli maličké ako škvarka, suché a tvrdé, že sa skoro nedali krájať. K tomu vždy dostali hrčkovú zemiakovú kašu a ako dezert puding, čo nikto nikdy nejedol okrem chalanov z nižších ročníkov, čo zjedia všetko. Ale keď vyšli z jedálne, vonku úžasne snežilo, a tak sa všetci guľovali a bláznili.

Nemal žiadne rande ani nič, a tak sa s jedným kamošom, Malom Brossardom, čo bol v zápasníckom družstve dohodli, že sadnú na autobus do Agerstownu, dajú si tam hamburger a prípadne si pozrú nejaký film. Zobrali aj Ackleyho, hoci dlho sa obliekal. Film, čo dávali, Brossard s Ackleyom už videli, tak si dali len po dva hamburgery, zahráli na hracom automate a vrátili sa späť.

Keď sa vrátili na intrák, bolo ešte len tri štvrté na deväť. Brossard bol posadnutý bridžom a šiel zháňať po intráku partnerov. Ackley len tak pre zmenu zaparkoval v Holdenovej izbe. Celkom výnimočne si nesadol na bočne operadlo Stradlaterovho kresla, ale ľahol si na Holdenovu posteľ, tvárou rovno na vankúš. Začal rozprávať veľmi monotónnym hlasom a babral si pritom všetky uhry zaradom. Chcel sa ho striasť a vyslal na jeho adresu asi tisíc narážok, ale márne. Ackley stále rozprával o nejakej babe, s ktorou sa vraj minulé leto vyspal. Už mu to hovoril aspoň sto ráz a zakaždým v inej verzii. Holden si bol aj tak istý, že Ackley je ešte panic. Nakoniec si však dal povedať a Ackley odišiel. Rovno mu povedal, že musí napísať Stradlaterovi sloh a musí sa sústrediť. Keď odišiel, Holden si obliekol pyžamu a župan, nasadil si poľovnícku čiapku a pustil sa do písania.

No háčik bol v tom, že si nemohol spomenúť ani na izbu, ani na dom, ani na nič, čo by sa dalo opísať. Opisovať izby ho aj tak nebavilo, a tak začal opisovať bejzbalovú rukavicu jeho brata Allieho. Allie mal bejzbalovú rukavicu na ľavú ruku, lebo bol ľavák. Avšak, keď bývali na Maine, dostal leukémiu a 18. júla 1946 zomrel. Bol od Holdena o dva roky mladší, ale aspoň päťdesiat ráz inteligentnejší.

Opis mu zabral asi hodinu, lebo si musel vziať Stradlaterov nemožný písací stroj, ktorý v jednom kuse rapľoval. Na svojom nemohol písať preto, lebo ho požičal jednému chalanovi z chodby. Bolo asi pol jedenástej, keď skončil. Ale nechcelo sa mu ísť ešte spať, a tak pozeral chvíľu z okna. Už nesnežilo, ale každú chvíľu bolo počuť nejaké auto, ako nemôže naštartovať. Bolo počuť aj Ackleyho, ako chrápe. Mal čosi s nosnou dutinou, a keď spal, zle sa mu dýchalo.

Šiesta kapitola

Na chodbe bolo linoleum, a tak dobre počul, ako sa Stradlaterove kroky blížia k dverám. Vošiel a začal nadávať, ako je vonku zima. O Jane nepovedal ani ň. On sa mu len poďakoval, že mu požičal jeho tvídové sako. Dal ho na vešiak a zavesil do skrine. Potom, keď si odväzoval kravatu, sa ho spýtal, či mu napísal ten sloh. Povedal mu, že ho má na

posteli. Šiel k posteli, začal ho čítať a pritom si rozopínal košeľu. Čítal ho postojacky a hladkal si holé prsia a žalúdok. Stradlater nebol nadšený, že je to o nejakej rukavici. Bol doslova našťvaný. Úplne zúrilo. Pozrel na Holdena a povedal, že sa ani nečuduje, že ho vyrazili, lebo nič nevie spraviť ako treba. Holden šiel k nemu a vyškľbol mu papier z ruky. Potom ho roztrhal. Hodil tie kúsky do koša a ľahol si späť na posteľ.

Ešte vždy nepovedal o Jane ani jedno slovo a tak začal on. Dozvedel sa, že neboli v New Yorku, lebo mala vychádzku len do pol desiatej, tak sedeli v aute Eda Bankyho. Ed Banky bol tréner basketbalového družstva na Pencey. Stradlater patril medzi jeho miláčikov a Ed mu vždy požičal voz, kedy len chcel. Študenti si nesmeli požičiavať autá od zamestnancov školy, ale športovci, vždy držia spolu. Opýtal sa ho, či ju pokefoval v tom Edovom voze. Hlas sa mu triasol. To však Stradlatera rozčúlilo. Holden si pamätal, ako len vstal z postele, akoby chcel ísť na toaletu ako kam, a odrazu sa na Stradlatera zahnal. Čo bolo ďalej nevedel, len si naraz uvedomil, že leží na dlážke a Stradlater mu kľací na prsiach, červený ako moriak.

Holden mu povedal, že si namýšľa, že sa môže vyspať s každou babou, na ktorú dostane chuť. Holden mu nadával do debilov, čo žiadny debil neznáša. Vrieskali po sebe až Stradlater Holdenovi vrazil, až si uvedomil, že leží na dlážke a z nosa mu tečie krv. Stradlater mu povedal, aby si išiel umyť ksicht, ale Holden mu povedal, aby si sám išiel umyť svoj debilný ksicht a cestou do umyvárky pokefoval aj pani Schmidtovú, šesťdesiatpäť ročnú ženu ich vrátnika.

Holden sedel na dlážke, až kým nepočul, ako sa zavreli dvere na umyvárke. Potom vstal a pohľadal svoju poľovnícku čiapku, ktorá bola pod posteľou, nasadil si ju šitom dozadu a šiel k zrkadlu. Krv mal v ústach, na brade, dokonca aj na pyžame a na župane. Holden tušil, že Ackley počul celý ten cirkus a že je hore. A tak prešiel cez závesy pri sprche do jeho izby, len tak kuknúť, čo asi robí. Veľmi zriedka chodil do jeho izby, lebo vždy tam bol taký čudný smrad.

Siedma kapitola

Cez závesy pri sprche prenikalo z ich izby málinko svetla, a tak videl, že Ackley leží v posteli, ale že nespí. V tej tme stúpil na nejakú topánku a skoro zletel na nos. Ackley sa nadvihol na posteli a oprel o lakeť. Tvár mal celú pokrytú nejakým bielym krémom. Povedal mu, že sa pokúšal spať, kým sa oni dvaja nezačali biť. Holden sa pokúšal nájsť vypínač a rukou šmátral po celej stene. Konečne našiel vypínač a rozsvietil. Ackley si zaclonil tvár rukou, aby mu svetlo nesvietilo do tváre. Holden si sadol na dlážku, lebo v tej izbe nemali kreslá. Opýtal sa ho, či by nemohol spať v Elyho posteli. Ackley mu však povedal, že nemôže dovoliť hocikomu spať v jeho posteli.

Zaujímalo ho však stále, prečo sa bili. Holden mu povedal, že preňho, že bránil jeho česť. Potom šiel k Elyho posteli a ľahol si na ňu. Cítil sa hrozne opustený. Ako tak ležal na posteli, stále myslel na Jane. Keď si ju však predstavil niekde v zaparkovanom aute so Stradlaterom, mal chuť vyskočiť z okna, lebo vedel, aký Stradlater v skutočnosti je. Najprv bol úžasne úprimný a dobrý chlapec. Ako tam ležal, počul ako sa Stradlater vracia z umyvárky a vchádza do ich izby. Počul, ako si odkladá tie svoje špinavé toaletné potreby a otvára okno. O chvíľu na to vypol svetlo. Aj vonku na ulici bolo smutno, už nebolo počuť ani autá. Cítil sa taký opustený a bolo mu tak mizerne, že sa rozhodol zobudiť Ackleyho.

Keď sa mu ho podarilo zobudiť, opýtal sa ho, že ako sa to robí, keď chce niekto vstúpiť do kláštora a začal rozprávať, že on má také šťastie, že určite by vstúpil do takého, kde sú samí nemožní mnísi, samí idioti a sviniari. To Ackleyho nahnevalo. Bolo mu jedno, čo hovorí o ňom, ale nech sa mu nevysmieva z jeho náboženstva.

Vstal z Elyho postele a zamieril k dverám. Nechcel tam zostať už ani chvíľku. Potriasol mu ešte ruku, zavrel za sebou dvere a vyšiel na chodbu. Aj na chodbe bolo veľmi ticho a smutno. Pred dverami Leahyho a Hoffmanovej izby ležala prázdna škatuľka od zubnej pasty Kolynos a ako tak šiel po schodisku, celou cestou do nej kopal. Z ničoho nič sa rozhodol, že zmizne z Pencey, a to hneď. Rozhodol sa, že odíde do New Yorku, nájde si do stredy nejaký lacný hotel a pôjde oddýchnuť domov. Skôr domov nechcel ísť, lebo rátal s tým, že dostanú v utorok alebo v stredu list od starého Thrumera, že ho vyhodili. No a doma sa nechcel skôr ukázať, kým to nestrávia.

Šiel do izby a rozsvietil svetlo. Stradlater sa vôbec nezobudil. A za dve minúty bol celkom zbalený.

Ubíjala ho však vec, že si musel zbalit aj korčule, čo mu mama poslala len pred dvoma dňami.

Keď bol komplet zbalený, zrátal si financie. Hoci bol dobre zásobený, pomyslel si, že by nezaškodilo zopár dolárov navyše. Tak šiel na prízemie a zobudil Fredericka Woodruffa, chalana, ktorému požičal písací stroj. Nemal síce o ten stroj záujem, ale nakoniec ho kúpil. Stál asi deväťdesiat dolárov a on mu dal zaň len dvadsať.

Keď bol už na odchode, s kuframi v rukách a tak, postál chvíľku na schodisku a naposledy sa poobzeral po ich chodbe. Nasadil si poľovnícku čiapku, otočil ju šiltom dozadu, ako to mal rád, a zareval, čo mu hrdlo stačilo: „Spite sladko, debili!“

Bol si istý, že pobudil všetkých chalanov na poschodí. A hneď išiel preč. Nejaký chalan porozsýpal po celom schodisku škrupiny z búrskeho orieška a skoro si na nich vykrútil krk.

Ôsma kapitola

Bolo už príliš neskoro, aby si zavolať taxík, a tak šliapal na stanicu pešo. Nebolo to veľmi ďaleko, ale bolo príšerne zima, v snehu sa zle šlo a kufre mu otlkali nohy. Ale inak mu bolo fajn byť na čerstvom vzduchu. Malo to len tú chybu, že ho od tej zimy rozbolel nos a to miesto pod hornou perou, kde mu Stradlater vrazil. Prirazil mu penu na zuby. Uši mal ale teplé, lebo tá čiapka, ktorú si kúpil, mala klapky na uši.

Keď dorazil na stanicu, zistil, že na vlak bude čakať asi len desať minút. Kým tak čakal, snehom si umyl ešte zakrvavenú tvár. Rád cestoval vlakom v noci, keď sa vo vozni svieta, okná sú celkom čierne a po chodbe chodí chlap, čo predáva kávu, obložené chlebičky a časopisy.

V Trentone naraz pristúpila jedna pani a sadla si vedľa neho. Celý vozeň bol prázdny, ale ona si sadla vedľa neho. Mala asi štyridsaťpäť a na šatách mala orchidey, akoby sa vracala z nejakého žúru. Ako tak sedeli, zrazu sa ho opýtala, že či tá nálepka, ktorú mal na jednom z kufrov nie je z Pencey? Poznala ju preto, lebo aj jej syn Ernest Morrow tam chodí. Holden ho poznal, lebo boli v jednej triede. Jej syn bol najväčšie hovädo v celej histórii Pencey. Vždy keď sa osprchoval, behal po chodbe a každého plieskal mokrým, studeným uterákom po zadku. Keď sa ho spýtala, ako sa volá, odpovedal jej, že Rudolf Schmidt (tak sa volá ich vrátnik na internáte).

Začala rozprávať, ako sa s manželom oňho boja, vraj je veľmi citlivý, že berie všetko vážne....

Keď si všimla, že krváca z nosa, odpovedal jej, že niekto hodil do neho riadne tvrdú snehovú guľu. Holdenovi sa Ernestova mama páčila, a tak jej ešte povedal, že či vie, že jej syn patrí k najobľúbenejším chalanom na Pencey. Bola z toho úplne hotová. Potom naňho pozrela a položila mu otázku, ktorej sa bál od začiatku. „Ernest nám písal, že príde domov v stredu,“ povedala „Dúfam, že vás nevolajú náhle domov preto, lebo v rodine niekto ochorel.“ Odpovedal jej, že doma sú všetci zdraví, ale že on musí ísť na operáciu. Vraj má malý nádor na mozgu. Zľakla sa, ale on ju upokojil, že to nič nie je.

Nato si vytiahol z vrecka cestovný poriadok, aby ju už nemusel ďalej obľbovať.

Potom sa už skoro vôbec nerozprávali. Ona čítala časopis Vogue, čo mala zo sebou a on chvíľu pozeral z okna. Vystúpila v Newarku. Zaželala mu veľa šťastia pri operácii a tak. Ešte ho pozvala, aby v lete prišiel navštíviť Ernieho do Gloucesteru v štáte Massachusetts. Vraj majú priamo na pláži vilu s tenisovým dvorcom. On sa len poďakoval. A povedal, že pôjde za starou mamou do Južnej Ameriky, čo ju tiež oklamal. Morrowa by nenavštívil, ani keby išlo o život.

Deviata kapitola

Keď vystúpil na Pennsylvánskej stanici, prvé čo urobil, bolo, že vošiel do telefónnej búdky. Mal chuť niekomu zavolať, ale nevedel komu. Rád by zavolať svojej sestričke Pheobe. Nenahnevala by sa, že by ju vytiahol z postele, ale telefón by mohli zdvihnúť rodičia a to nechcel. Potom mu napadlo, že by mohol brknúť Sally Haysovej, s ktorou tu a tam chodil, ale bál sa, lebo by k telefónu mohla prísť jej matka, ktorá sa pozná s jeho matkou. Nakoniec nezavolať nikomu a asi po dvadsiatich minútach vyšiel z búdky, zobral kufre, šiel k tunelu, kde stoja taxíky, a vzal si jeden.

Bol taký roztržitý, že dal zo zvyku taxikárovi svoju domácu adresu. Celkom zabudol, že chcel na pár dní zakotviť v nejakom hoteli. Spomenul si na to, až keď boli pri v polovici parku. Vtedy povedal, či by sa nemohli pri najbližšej príležitosti obrátiť a ísť do centra. Taxikár mu len povedal, že to je jednosmerka, že musia ísť až na Deväťdesiatu ulicu.

Holden využil teda príležitosť a spýtal sa ho, či náhodou nevie, kde sa podejú kačice, keď je celé jazierko zamrznuté. Taxikár sa obrátil a pozrel na neho ako na blázna a spýtal sa, či si z neho strieľa? Potom boli už obaja ticho, až kým nevyšli na Deväťdesiatu ulicu a spýtal sa ho kam má ísť ďalej. Nakoniec sa rozhodol, aby ho zaviezol k Edmontu a pozval ho ešte na koktail. Taxikár odmietol. Zaviezol ho k hotelu Edmont a vzal si izbu. Dali mu hnusnú izbu, z okna nebolo vidieť nič, len druhú stranu hotela.

Keď odišiel z izby hotelový sluha, ktorý mal asi šesťdesiatpäť rokov, pozeral chvíľu z okna. Videl jedného chlapíka, bol to taký distingvovaný pán, ktorý mal na sebe len krátke spodky, ale čo ten vystrájal.... Najprv položil na posteľ kufor a vytiahol z neho dámsku bielizeň a obliekol si ju. Hodvábne pančuchy, topánky s vysokými podpätkami a obzeral sa v zrkadle. Potom nad oknom toho druhého chlapíka videl muža a ženu, ako prskajú jeden na druhého z úst vodu. Možno to nebola voda, ale nejaký alkohol. Najprv si z tej tekutiny nabral do úst on a vyprskol to všetko na ňu, potom to zas ona urobila jemu, a tak sa striedali. A obaja sa na tom hystericky smiali.

Po chvíli si sadol do kresla a vyfajčil dve cigarety. Bol riadne nadržaný. Z ničoho nič dostal nápad, vytiahol si náprsnú tašku a hľadal adresu, ktorú mu dal jeden chalan z vysokej v Princestone. Nakoniec ju našiel. Bola to adresa jednej baby, ktorá nebola vyložená ľahká ženská, ale dala si občas povedať. Robila vraj v jednom kabarete striptérku. Šiel k telefónu a brnkol jej, voalla sa Faith Cavendishová a bývala v hoteli Stanford Arms na rohu Šesťdesiatej piatej ulice a Brodwaya. Nebol to nijaký pajzel. Dlho to nikto nebral, ale napokon to zdvihla. Povedal, že jej číslo má od

jedného známeho Eddieho Birdsella. Dlho si nevedela spomenúť, až napokon si spomenula. Spýtal sa jej, či nemá náhodou chuť stretnúť sa a ísť niekam na koktail. Nakoniec z toho nič nebolo. Popriali si dobrú noc a zavesil.

Desiata kapitola

Bolo ešte pomerne zavčasu. Otvoril kufre a vybral čistú košeľu, potom šiel do kúpeľne, umyl sa a preobliekol. Rozhodol sa, že pôjde pozrieť do Lavender baru, čo sa tam koná. Lavender bar bol v tom hoteli nočný klub. Kým sa preobliekal, ohromne mal chuť predsa len brknúť jeho sestre. Bola veľmi bystrá. Pheobe bola taká, že človek mal vždy chuť pokecať si s ňou v telefóne. Ale príliš sa bál, že to zdvihnú jeho rodičia a všetko vyjde najavo. Tak si len doobliekal košeľu a zviezol sa výt'ahom do haly pozrieť, čo sa koná.

Hala bola skoro úplne prázdna okrem zopár chlapíkov, čo vyzerali ako pasáci, a zopár blondín, čo vyzerali ako štetky. Ale v Lavender bare hrala muzika, tak šiel dnu. Nebol tam veľký nával, ale dali mu mizerný stôl až celkom vzadu.

Muzika bola pod psa. Bolo tam veľmi málo ľudí v jeho veku. Vlastne tam nebol nikto. Pováčšine starí, ulízaný poprdáci so svojimi pipíškami. S výnimkou vedľ'ajšieho stola. Pri stole hneď vedľ'a sedeli tri baby tak okolo tridsiatky. Všetky boli škaredé a všetky mali klobúky. Jedna z nich, blondína, nevyzerala najhoršie. Práve v tej chvíli prišiel čašník. Objednal si škótsku so sódou a povedal mu, že aby mu to nemiešal. Ten sa ho ale spýtal, či má nejaký doklad, že je plnoletý. Nakoniec mu povedal, aby mu doniesol kolu, ale že či mu nemôže dať do nej malý rum.

Čašník mu len povedal, že veľmi ľutuje...

Začal znovu brať na tie tri baby pri vedľ'ajšom stole. Vlastne len na tú blondínku, ale nie nejako dotieravo. Len sa na tie tri občas tak nenútene pozrel. Strašne sa chichúňali. Zrejme si mysleli, že je ešte príliš nezrelý na to, aby ich vedel takto ošacovať. Už mal chuť sa a ne vykašľať, ale háčik bol v tom, že sa mu chcelo veľmi tancovať. A tak sa k nim odrazu naklonil a povedal, či nechce ísť daktorá tancovať. Ale ony sa aj tak ďalej chichúňali. Nakoniec vstala tá blondínka, lebo bolo jasné, že to hovoril vlastne jej.

Tá blondínka vedela perfektné tancovať. Bola to jedna z najlepších tanečnic, s akými v živote tancoval. Hovoril jej, ako vie tancovať, že by sa mala stať profesionálnou tanečnicou, ale ona mu aj tak odpovedala iba: „čože?“ Vôbec ho nepočúvala, iba sa obzerala po celom lokáli. Tak ju chvíľku aj on ignoroval a len tak tancovali. Ako tak tancovali, z ničoho nič z nej vyliezla poznámka, že včera večer s kamoškami videli Petra Lorra, istého filmového herca. Bola to stopercentná debilka, ale tancovať vedela úžasne. Neodolal a zľahka ju pobozkal na temeno jej hlavy. Hrozne sa urazila. Keď odchádzali z parketu, bol do nej napoly buchnutý.

Nepozvali ho k stolu, ale on si k nim aj tak prisadol. Tá blondína, s ktorou tancoval, sa volala Bernice, Crabsová alebo Krebsová. Tie druhé dve sa volali Marty a Laverne. On sa im predstavil ako Jim Steele, len tak pre srandu. Potom sa ich pokúšal zatahnuť do nejakej inteligentnej konverzácie, ale to bolo prakticky nemožné. Každé slovo z nich musel doslova páčiť. V jednom kuse sa obzerali po lokáli, akoby čakali, že sa tam každú chvíľku objaví celé stádo filmových hviezd. Trvalo asi pol hodiny, kým z nich dostal, z kadiaľ sú a kde sú zamestnané. Boli zo Seattlu vo Washingtone a pracovali v nejakej poisťovni. Myslel si, že Marty a Laverne sú sestry, ale keď sa ich to spýtal, veľmi sa urazili.

Striedavo tancoval so všetkými tromi. Jedna z tých dvoch, Laverne, netancoala najhoršie, ale s tou druhou, s Marty, to bolo peklo. Aby mal aspoň minimálny pôžitok z toho, že ju tak vláčil po parkete, musel si to trocha spestriť, a tak jej povedal, že na druhej strane parketu práve zazrel Garyho Coopera, tiež filmového herca. Zostala šialene vzrušená. Prestala tancovať a dívala sa ponad hlavy tancujúcich, či ho ešte nezazrie.

Potom ale prišla tá najväčšia sranda. Keď sa vrátili k stolu, milá Marty záhlásila tým dvom, že práve odišiel Gary Cooper. Laverne a Bernice skoro spáchali samovraždu, keď to počuli. Marthy ale povedala, že na okamih ho zazrela....

Bar sa na noc zatváral, a tak im ešte pred záverečnou rýchlo objednal po dva frťany a sebe ešte dve koly. Laverne si z neho v jednom kuse uťahovala, že pije iba kolu.

Keď všetko dopili, z ničoho nič sa všetky tri zdvihli a vyhlásili, že musia ísť spať. Pokúšal sa ich ukecať, aby si ešte chvíľku posedeli, ale nechceli. Tak sa rozlúčili.

S cigaretami tak účet vyskočil na trinásť dolárov. Mohli aspoň navrhnuť, že si zaplatia, čo vypili predtým, ako si k nim prisadol.

Odišiel z Lavender baru hneď po nich. Aj tak už zatvárali a kapela bola dávno preč. Bol to lokál, v ktorom sa človek strašne zle cítil, ak nemá nejakú dobrú partnerku na tanec.

Jedenásta kapitola

Cestou do haly si z ničoho nič znova spomenul na Jane Gallagherovú. Usadila sa mu v hlave a už sa jej nemohol

zbavit'. Sadol si do jedného z tých hnusných fotelov, čo boli v hale. Jane mala okrem dámy rada totiž všetky športy, a celé leto, keď sa zoznámili, hrali spolu skoro každé predpoludnie tenis a skoro každé popoludnie golf. Potom začal opisovať, ako sa zoznámili. Jej doberman si zvykol chodiť do ich záhradky a vždy im na trávnik vyšpiniť sa. A Holdenovu mamu to veľmi rozčuľovalo. O pár dní nato videl Jane, ako leží na bruchu pri klubovom bazéne, a tak jej povedal ahoj. Vedel, že býva v susednom dome, ale nikdy sa nerozprávali. Ale keď jej povedal ahoj, sprvu ho vôbec nebrala na vedomie. Dalo mu poriadne zabráť, kým ju presvedčil, že jemu je srdečne jedno, kde sa ich pes vyšpiní. Po tomto rozhovore už boli s Jane kamaráti.

Jane bola podarené dievča. Nebola síce úplná krásavica, ale on bol z nej úplne paf. Páčili sa mu jej srandovné ústa. Jeho mama ju nemala veľmi rada. Často sa stretávala s Jane a jej matkou v dedine, kam chodili na trh. Ak ju náhodou nepozdravili, myslela si, že sa na ňu dívajú z vrchu.

Spomínal tiež na jedno popoludnie. Vtedy sa s Jane prvý a posledný raz dostali tak ďaleko, že sa skoro bozkávali. Bola sobota, vonku hnusne pršalo a on sedel u nich na verande. Mali takú veľkú zasklenú verandu. Hrali dámu. Naraz prišiel ten ožran, za ktorého sa jej matka vydala a spýtal sa Jane, či sú v dome nejaké cigarety. Jane mu vôbec neodpovedala, a tak sa jej to spýtal opäť, ale ona stále nič. Ani nezdvihla hlavu od šachovnice. Nakoniec odišiel do domu. Keď už bol preč, opýtal sa Jane, o čo vlastne ide. Ani jemu neodpovedala. Robila sa, že tuho rozmýšľa nad ďalším ťahom, keď jej vypadla slzička. Šiel k nej a odtisol ju trochu na hojdacej pohovke, aby si k nej mohol sadnúť. Nato sa rozplakala a ani sám nevedel ako, ju bozkával – na oči, na nos, čelo, obočie, na uši – všade po celej tvári, ale na ústa nie. Po chvíli vstala, šla do domu, vrátila sa v takom fantastickom červeno-bielom svetri, ktorým ho úplne zabila, a šli do kina. Cestou sa jej spýtal, či ju pán Cudahy, tak sa volal ten ožran, niekedy neobťažoval. Odpovedala, že nie. A potom sa stále držali za ruky, keď boli spolu.

V hale už nebolo skoro ani ducha. Aj tie blondíny, čo vyzerali ako štetky, zmizli z obzoru a naraz dostal šialenú chuť odtiaľ zdúchnuť. Šiel teda do izby a vzal si plášť. Pritom pozrel z okna, či sa tie úchylácke typy naproti ešte vždy venujú svojej činnosti, ale už tam bola tma. Zviezol sa výťahom dolu, vzal si taxík a povedal taxikárovi, aby ho zaviezol k Erniemu. To je jeden nočný podnik v Greenwich Village. Ernie je veľký tučný černochoch a hrá na klavíri. Je to úžasný snob, ale hrať vie perfektne.

Dvanásta kapitola

Taxík, do ktorého vliezol, bol taká stará kraksňa a celý smrdel, akoby sa v ňom bol práve niekto vyšablil. A čo bolo ešte horšie, ulice boli strašne tiché a opustené. Nikde skoro ani nohy. Ako sa tak chvíľku viezli, dal sa s taxikárom do reči. Volal sa Horwitz. Bol to oveľa sympatickejší chlap ako ten prvý taxikár, s ktorým sa viezol. Napadlo mu, že hádam by on mohol vedieť niečo o tých kačiciach.

Milý Horwitz sa k nemu otočil a zostal hrozne nervóznym a opýtal sa ho, ako to má vedieť! Prestal sa s ním baviť, keď ho to tak dráždilo. Keď pred Ernieho podnikom vystúpil a zaplatil. Hoci bola už dosť pokročilá hodina, Ernieho podnik bol úplne natrieskaný. sotva si mohol dať do šatne kabát, taký tam bol nával. Ale zato tam bolo ticho ako v kostole, lebo Ernie práve hral. Okrem neho čakali na stôl ešte tri páry a všetci sa strkali a naťahovali krky, aby videli, ako Ernie hrá.

Konečne dostal taký mizerný stôl až celkom vzadu pri stene za akýmsi stĺpom, odkiaľ nebolo nič vidieť. Objednal si škótsku so sódou, čo je jeho obľúbené pitivo hneď po chladenom daiquiri. U Ernieho by dostalo alkohol aj šesťročné decko. Sedel pri tom ministolíku celkom sám. Nedalo sa nič robiť, len fajčiť a piť. Strašne sa otravoval.

Vtom ku nemu prišla nejaká baba a zvolala: „Holden Caulfield!“ Volala sa Lilian Simmonsová, jeho brat s ňou kedysi chodil.

Mala so sebou nejakého námorného dôstojníka, ktorý vyzeral, akoby bol zhltol pravítka. Keď mu povedala, aby si k nim prisadol, povedal, že práve chce odísť, lebo má schôdzku. Keď už Lilian povedal, že má schôdzku, nezostávalo mu iné, len odísť. Nemohol už ani počkať, kým Ernie zahrá niečo slušné, lebo by si bol musel prisadnúť k Lilian a tomu jej námorníkovi a unúdiť sa na smrť. Tak radšej vypadol.

Trinásta kapitola

Do hotela sa vracal pešo. Štyridsaťjeden parádnych blokov. Už vôbec nebolo vidieť, že snežilo. Sneh z chodníkov zmizol. Ale veľmi mrzlo, a tak vytiahol z vrečka svoju červenú poľovnícku čiapku a nasadil si ju na hlavu. Kašlal na to, ako vyzerá. Dokonca si spustil klapky na uši. Keby vedel, kto mu na Pencey šlohol rukavice, aj by bol niečo podnikol.

Hala hotela bola úplne prázdna. A vtedy sa dostal do poriadnej kaše. Keď vošiel do výťahu, liftboy sa ho spýtal, či by si nechcel trochu zašpásovať. Stojí to päť dolárov jedno číslo, pätnásť dolárov celá noc, a tak Holden povedal, že dobre. Potom šiel do svojej izby a navlhčil si vlasy a vyskúšal, či mu nepáchne z úst, ale aj tak si ich pre istotu

vyčistil a obliekol si čistú košeľu. Myslel na to, že to je svojím spôsobom, jeho veľká príležitosť. Prechádzal sa po izbe a čakal, kedy sa objaví tá prostitútka. Dúfal, že bude aspoň pekná. Konečne niekto zaklopal na dvere, a keď šiel otvoriť, potkol sa o kufor, čo mu stál rovno v ceste, padol cezeň a skoro si rozbil koleno. Keď otvoril, pred dverami stála prostitútka. V krátkom saku, bez klobúka. Vlasy mala blond, ale bolo vidieť, že si ich farbí a nebola vôbec stará. Vošla do izby, hneď si vyzliekla sako a hodila ho na posteľ. Mala pod ním zelené šaty. Potom si sadla bokom na stoličku pri písacom stole a prehodila si nohu cez nohu. Sedela a kývala nohou. Na prostitútku bola veľmi nervózna. Asi preto, že bola ešte veľmi mladá. Sadol si do veľkého fotela vedľa nej a ponúkol ju cigaretou. Opýtala sa ho, či má hodinky a odrazu vstala a pretiahla si šaty cez hlavu. Keď to urobila, úplne zamrzol. Vzrušenie bolo to posledné, čo v tej chvíli pociťoval. Oveľa viac ho to ubíjalo, ako vzrušovalo. Mala na sebe len také ružové kombiné. Holden sa jej spýtal, či nemá chuť sa troška porozprávať. Znova si sadla na stoličku pri písacom stole. Ale bolo vidieť, že sa jej to nepáči. Znova začala kývať nohou. Potom vstala a šla k posteli, kam si odložila šaty a spýtala sa ho, či nemá náhodou vešiak, nechcela si dokrkvat šaty, lebo boli práve v čistiarni. „Ale samozrejme,“ povedal veľmi rýchlo a bol rád, že môže vstať a niečo robiť. Zobral jej šaty a zavesil ich do skrine. Znova si sadol a pokúšal sa pokračovať v konverzácii. „Počujte,“ povedal, „dnes nie som práve v najlepšej forme. Mám za sebou ťažký deň. Čestné slovo. Zaplatím vám a tak ďalej, ale bude vám vadit', ak to neurobíme? Bude vám to veľmi vadit'?“ Problém bol v tom, že sa mu do toho nechcelo. Bol skôr ubitý ako nadržaný. Vyhovoriť sa, že bol nedávno operovaný až celkom dolu v miechovom kanáli a Sunny si mu z ničoho nič sadla na kolená. Veľmi ho to znervóznilo. Povedal jej, že keby na moment vstala, že by šiel po náprsnú tašku. Bola veľmi našťavaná, ale konečne mu zliezla z kolien. Vytiahol päťdolarovú bankovku a podal jej ju, ale ona chcela desať. Povedal jej, že s jej pasákom Mauriceom sa dohodli na piatich dolároch a viac, že nie je ochotný vyklopiť. Mykla plec a chladne mu povedala, či by jej mohol podať šaty. Obliekla sa a vzala si z postele sako.

Štrnásť kapitola

Keď Sunny odišla, sadol si na chvíľu do fotela a vyfajčil zo dve cigarety. Vonku už začalo pomaličky svitať. Vyzliekol sa a šiel si ľahnúť. Keď už bol v posteli, mal chuť sa pomodliť sa, ale nemohol sa. Vraj sa nemohol pomodliť vždy, keď chce, lebo bol tak trochu ateista. Ježiša mal rád, ale nie apoštolov a nemal rád ani kňazov. Len čo začnú kázať, hneď hrajú divadlo. Ako tak ležal a fajčil, naraz niekto zaklopal na dvere. Vyhrabal sa z postele, len tak v pyžame a otvoril dvere. Pred ním stali Sunny a Maurice, ten je pasák. Na otázku čo chcú, odpovedali, že len päť dolárov. Zrazu boli obaja v izbe. Keď im nechcel dať tie peniaze, Sunny sa Mauricea spýtala, či mu má zobrať náprsnú tašku, že vie kde ju má. Vytiahla z nej päť dolárov. Holden začal Mauriceovi nadávať a vtedy ho udrel do brucha. Pamätal si iba, že na nich z dlážky zaškútil a videl, že obaja vyšli z izby a zavreli sa sebou dvere. Potom ešte dobrú chvíľku ostal ležať na dlážke. Keď konečne vstal a pobral sa do kúpeľne musel ísť celý zohnutý a držať sa za žalúdok. Ostal v kúpeľni asi hodinu, okúpал sa a tak. Potom si znova ľahol do postele. Trvalo mu dlho, kým zaspal, ale nakoniec sa mu to predsa len podarilo. No najradšej by bol spáchal samovraždu.

Pätnásť kapitola

Nespál dlho, lebo keď sa zobudil, bolo ešte len desať hodín. Len čo vyfajčil cigaretu, dostal ukrutný hlad. Posledné, čo jedol, boli dva hamburgery v Agerstowne, čo si dali s Brossardom a Ackleym, keď sa vybrali do kina. Telefón mal hneď pri posteli a už chcel zavolať, aby mu poslali hore raňajky, ale bál sa, že mu ich pošlú po Mauriceovi, a tak ostal ešte chvíľku v posteli a vyfajčil ďalšiu cigaretu. Tak čo urobil, brnkol Sally Haysovej. Chodila do školy Mary A. Woodruffovej a vedel, že je doma. Niežeby bol do nej buchnutý, ale poznal ju už roky. Jeho velikánskou chybou bolo, že každú babu, s ktorou sa bozkával, pokladal za ohromne inteligentnú babu. Najprv to zdvihla slúžka, potom jej otec a nakoniec prišla k telefónu ona a pozval ju na predstavenie. Povedal jej, že by sa s ňou rád stretol o druhej v Biltmore pod hodinami, ale aby nemeškala, lebo predstavenie sa pravdepodobne začína o pol tretej. Povedal jej to preto, lebo vždy meškala. Keď si dohodovil rande so Sally, vstal z postele, obliekol sa a zbalil kufor. Prd odchodom ešte vyzrel z okna, čo robia tí úchyláci naproti, ale všade boli stiahnuté rolety. Potom sa výťahom zviezol do haly a na recepcii sa odhlásil. Drahého Mauricea našťastie nikde nevidel. Pred hotelom si vzal taxík, ale nemal šajnu, kam pôjde. Tak povedal taxikárovi, aby ho zaviezol na hlavnú stanicu. Bolo to hneď vedľa Biltmoru, kde sa mal neskôr stretnúť so Sally. Ešte v taxíku vytiahol náprsnú tašku a zrátal si peniaze, nebola to nejaká závažná suma. Keď si uložil batožinu do skrinky na stanici, šiel sa do malého bufetu na stanici naraňajkovať. Ako sa tak napchával vajičkami, vošli do bufetu dve mnišky s kuframi. Vošli a sadli si k pultu hneď vedľa neho, a tak sa dali do reči. Tá, čo

sedela hneď pri ňom, mala veľký slamený košík, s akým mníšky a ženy od Armády spásy pred Vianocami zbierajú milodary pred obchodnými domami. Tej, čo sedela pri ňom, padol košík a opýtal sa jej, či zbiera peniaze na dobročinné účely. Povedala, že nie. Vraj sa jej košík nezmestil pri balení do kufra, tak ho musí niesť v ruke. Obe mali na raňajky len hrianky a kávu. Prijali od neho ako milodar desať dolárov. Obe mu hrozne ďakovali, až mu to bolo trápne. Nahodil všeobecnejšiu tému a spýtal sa ich, kam cestujú. Povedali, že sú učiteľky, že práve pricestovali z Chicaga a idú učiť do nejakého kláštora. Tá, čo sedela pri ňom, povedala, že učí angličtinu a tá druhá dejiny a americký vládny systém. Holden poznamenal, že angličtina je jeho najmilší predmet. Tá, čo učila angličtinu, sa ho spýtala, čo čítal tento rok. Holden medzi inými spomenul, že prečítal Romea a Júliu a ju to veľmi zaujalo. No jemu bolo trápne rozprávať sa o tom s mníškou.

Keď sa tie dve mníšky zdvihli na odchod, urobil jeden veľmi hlúpy a trápny kiks. Fajčil, a keď vstal, že sa s nimi rozlúči, náhodou im fúkol do tváre trocha dymu. Nechcel to urobiť, ale urobil to. Ospravedlňoval sa ako blázon a ony boli veľmi zdvorilé a milé. Keď odišli, začalo ho mrziť, že im dal do zbierky iba desať dolárov. Ale musel ísť so Sally do toho divadla a musel si nechať nejaké peniaze na lístky. Ale aj tak ho to mrzelo.

Šestnásta kapitola

Keď sa naraňajkoval, bolo ešte len okolo poludnia. So Sally mal rande až o druhej, a tak sa vybral na dlhšiu prechádzku. Stále však myslel na tie dve mníšky. Pokúšal sa predstaviť si jeho matku, tetu alebo matku Sally Hayesovej.

Zamieril k Broadwayu, len tak pre srandu, lebo tam už roky nebol. Okrem toho hľadal nejaký obchod s gramoplatňami, čo je otvorený v nedeľu. Chcel kúpiť Pheobe jednu platňu, volala sa Malá Shirley Beansová. Bolo ju veľmi ťažko zohnať. Je to o jednom malom dievčatku, čo nechce chodiť von, lebo sa hanbí, že jej vypadli dva predné zuby. Nahrála ju asi pred dvadsiatimi rokmi černošská speváčka. Nebol to žiaden cit'ák. Bola nedeľa a Pheobe v nedeľu často behá v parku na kolieskových korčuliach. Vedel, na ktorých miestach sa zväčša pohybuje. Nebolo už až tak zima ako deň predtým, ale slnko sa ešte neukázalo a na prechádzku nebolo práve ideálne počasie. Ale zažil pritom jednu milú príhodu. Pred ním išla nejaká rodina. Otec, matka a asi šesťročný syn. Ten chalan si v jednom kuse čosi pospevoval a mrnkal. Šiel k nemu bližšie, aby počul, čo spieva. Spieval pesničku Keď raz človek niekde v žite chytí človeka. Zdvihlo mu to náladu a už nebol taký ubitý.

Na Broadwayi bol zhon a tlačénica. Bola nedeľa a ešte len asi dvanásť, a predsa tam už boli davы ľudí. Všetko sa hrnulo do kín.

V prvom obchode s platňami, na ktorý natrafil, tú Malú Shirley Beansovú dostal. Stála päť dolárov, lebo ju bolo ťažko zohnať. Bol šťastný a už sa nemohol dočkať, kedy bude v parku a vyhľadá Pheobe, aby jej ju dal.

Musel sa ešte postarať o tie lístky do divadla, a tak si kúpil noviny a pozrel, kde sa čo hrá. Pretože bola nedeľa, hralo sa asi len v troch divadlách. Tak kúpil dva lístky na prízemie na Poznám svoju lásku. Nechcelo sa mu na to veľmi ísť, ale vedel, že Sally bude veľmi rada, keď jej povie, že má na to lístky, lebo v tom hrali Luntovci.

Keď kúpil lístky na tú hru, sadol si do taxíka a dal sa zaviezt' do parku. V parku bolo hnusne.

Šiel ďalej k promenáde, lebo keď je Pheobe v parku, obyčajne sa vyskytuje práve tam. Rada behá na kolieskových korčuliach okolo hudobného pavilónu. Ale keď ta došiel, nikde ju nevidel. Behalo tam na korčuliach niekoľko deciek a dvaja kopali do lopty, ale Pheobe nikde. Zato videl dievčatko asi tak v jej veku, ako sedí samo na lavičke a pripevňuje si kolieskové korčule. Pomyslel si, že možno pozná Pheobe a bude mu vedieť povedať, kde by ju našiel, a tak šiel a sadol s k nej na lavičku a spýtal sa jej, či nepozná náhodou Pheobe Caulfieldovú.

Povedala mu, že je v múzeu, kde sú Indiáni, lebo minulú sobotu tam boli oni. Keď vstal a chcel odísť, spomenul si, že je nedeľa. To dievčatko sa hrozne trápilo s tými korčuľami, nie a nie si ich upevniť. Keď jej ich pripevnil, pekne poďakovala.

Hoci bola nedeľa a Pheobe tam so svojou triedou nemohla byť a hoci bolo vlhko a škaredo, pustil sa pešo cez celý park k Prírodovednému múzeu. Ako tam tak šiel, vytiahol si z vrečka jeho poľovnícku čiapku a dal si ju na hlavu.

Vedel, že nestretne nikoho známeho, a vonku bolo hrozne vlhko. Šiel a v jednom kuse myslel na Pheobe.

Šiel okolo jedného ihriska, pristavil sa a pozoroval dvoch chlapcov, ako sa hojdajú na doske. Jeden bol dosť tučný, a tak stlačil rukou ten koniec, kde sedel ten chudší, aby vyrovnal váhu, ale videl na nich, že o jeho spoločnosť nestoja, tak ich nechal.

Potom sa mu stala čudná vec. Keď prišiel k múzeu, z ničoho nič by tam nebol vliezol. Keby tam bývala Pheobe, asi by tam bol šiel, ale nebola tam. Vzal si teda pred múzeom taxík a šiel k Biltmoru. Nechcelo sa mu veľmi ísť, ale mal rande so Sally.

Sedemnásť kapitola

Prišiel o niečo skôr, a tak si sadol na jednu koženú pohovku v hale pod hodinami a obzeral si baby. Všetky čakali na chalanov, s ktorými mali rande. Dost' ho ubíjalo, lebo myslel na to, čo sa s nimi asi stane. Teda keď vyjdú zo stredných a vysokých škôl. Dalo sa čakať, že sa zväčša povydávajú za nejakých tupcov. Za chlapíkov, ktorí sú hrozni škrobi, ktorí sú otrávení a zlostní ako malé deti a strašne nudní. Nudní ľudia zväčša nikomu neubližujú a je celkom možné, že sa vo všetkých niečo tají, napríklad, že vedia senzačne písať.

Konečne sa na schodoch objavila Sally a on jej išiel naproti. Vyzerala fantasticky. Mala čierny kabát a čiernu baretku. V momente ako ju zazrel, mal sto chutí sa s ňou oženiť. Dokonca ju ani nemal veľmi rád, ale z ničoho nič mal pocit, že ju miluje. Keď sa opýtala, či ide neskoro, povedal, že nie, hoci sa oneskorila asi o desať minút.

Prestavenie začínalo o dve štyridsať, a tak si mali švihnúť. Šli teda taxíkom.

Cestou do divadla sa v taxíku bozkávali. Keď sa vymotávali z toho vášnivého objatia, povedal jej, že ju miluje. Nebola to samozrejme pravda, ale keď jej to hovoril, myslel to úplne vážne. Ona mu povedala, že ho tiež miluje. To predstavenie nebolo až také zlé, videl aj hrošie. Bolo to o päťtisíc rokoch života jedného starého manželského páru. Začína sa to, keď sú ešte mladí a keď rodičia toho dievčaťa nechcú, aby sa vydala za toho chlapca, ale ona sa napriek tomu zaňho vydá. Potom v jednom kuse starnú a starnú. Holdena to ale nevedelo akosi chytiť.

Po prvom dejstve si s ostatnými vyšli fajčiť. Všetci húlili ako diví a hovorili o hre, aby ich každý počul a presvedčil sa, akí sú inteligentní. Drahá Sally sa rozplývala nad Luntovcami. Naraz objavila na druhej strane vestibulu nejakého chalana, ktorého poznala a v jednom kuse opakovala, že toho chalana z niekadiaľ pozná. Nakoniec ju ten chalan zbadal, prišiel k nim a povedal jej ahoj. Začali sa baviť o kope ľudí, ktorých obaja poznali. Jeden cez druhého spomínali všelijaké miesta a potom mená ľudí, čo tam bývali. A po druhom dejstve v tom otravnom rozhovore pokračovali. Zase spomínali ďalšie miesta a ďalších ľudí, čo tam bývali. Po predstavení si aj chvíľku myslel, že pôjde s nimi do taxíka, ale šiel s nimi len dva bloky. Potom povedal, že má na nejakom koktaile zraz s partiou kamošov. Keď so Sally vliezli to taxíka, skoro ju nenávidel, že kvôli nej musel počúvať toho odporného frajera z Androveru. Bol rozhodnutý, že ju zavezie rovno domov, keď naraz povedala, aby sa išli korčuľovať, len tak asi na hodinku. Vraj tam bola nejaká baba minulý týždeň a vraj tam požíciavajú také chutné krasokorčuľiarske sukničky.

Tak preto sa tam tak hrnula, lebo bola zvedavá, ako bude v nej vyzerat' ona. Sally dostala krátku modrú sukničku, z ktorej jej trčalo pol zadku. Šla v jednom kuse pred ním, aby videl, aký má pekný zadoček.

Sranda bola v tom, že sa na celom klzisku korčuľovali najhoršie. Sally sa v jednom kuse krivila členky, aj sa jej prakticky šúchali po ľade. Muselo ju to riadne bolieť, lebo jeho to bolelo. Opýtal sa jej, či si nejdú sadnúť a niečoho sa napiť. Zhodili korčule a vošli do bufetu. Prišiel čašník a jej objednal kolu a sebe škótsku so sódou, ale čašník mu ju nechcel doniesť, tak si aj on objednal kolu.

Sally sa ho z ničoho nič opýtala, či jej príde pomôcť ozdobiť vianočný stromček. „Mala si už niekedy všetkého plné zuby?“ opýtal sa jej. Hovoril jej, že nenávidí život v New Yorku, taxíky a autobusy na Madison Avenue so šoférmí, predavačov u Brooksa, nemá rád staré autá, že radšej má kone, lebo v nich je aspoň čosi ľudské. A že jediný dôvod, prečo je teraz v New Yorku, je pravdepodobne ona. Tiež jej povedal, že by mala chodiť do chlapčenskej školy. Vraj sa tam od rána do večera iba rozpráva o babách, alkohole, sexe a každý tam patrí do nejakej odpornej malej banky, čo drží spolu.

Navrhol jej, aby niekam odišli preč. Pozná jedného chalana, od ktorého by si mohli na pár dní požičať voz. Povedal tiež, že má v banke asi stosedemdesiat dolárov. Keď ráno otvoria, môže ich vybrať a potom si ísť požičať za tým chalanom voz. Budú bývať v zrubových táboroch, až kým vydržia prachy, potom, že si nájde prácu. Budú žiť niekde pri potoku, neskôr sa vezmú, on bude rúbavať drevo na zimu.

Sally mu odpovedala, že také niečo nemôžu urobiť a bola namrzená ako čert. Obaja sú prakticky ešte deti a že keď nedostane náhodu prácu, umrú od hladu. Holden ju začínal pomaly nenávidieť. Obaja si začali liezť na nervy. Povedal jej, že ho nasrala, mali by vypadnúť. Ona div z kože nevyskočila. Začal sa ospravedlňovať ako blázon, ale nebrala to na vedomie. Dokonca plakala. Chvíľu sa jej ešte ospravedlňoval a prosil, aby mu odpustila, ale nechcela. V jednom kuse opakovala, aby odišiel a dal jej pokoj. Tak nakoniec aj odišiel.

Osemnásť kapitola

Keď odišiel z klziska, bol dost' hladný, a tak zašiel do jedného bufetu, kde si dal chlebíček so švajčiarskym syrom a ovomaltínu, a potom vošiel do telefónnej búdky. Napadlo mu, že brnkne Jane, či je už doma. Mal totiž celý večer voľný a že ju zoberie niekam tancovať. Brnkol jej, ale nikto to u nich nebral. Potom mrkol do svojho adresára, koho by mohol na ten večer splašiť, no mal tam len tri čísla. Janino, istého Antoliniho, čo ho učil v Elkton Hills a otcovo číslo do kancelárie. Nakoniec brnkol Carlovi Luceovi. Bol asi o tri roky starší ako on, ale nemal ho bohvieako rád. Zo všetkých chalánov na Whootone mal najvyššie IQ, a tak si pomyslel, že ho azda vytiahne na večeru a troška s ním

inteligentne pokecá. Keď prišiel k telefónu, povedal, že na večeru nemôže ísť, ale že sa o desiatej stretnú vo Wicker bare na koktail.

Do desiatej mal ešte more času, tak šiel do kina v Radio City.

Keď vošiel, bol ešte varietný program. Na javisku sa práve predvádzali rockettky, tancovali ako obyčajne v jednom rade, držali sa okolo pásu a vyhadzovali nohy ostošesť. Potom odhopkali a prišiel chlapík v smokingu, na kolieskových korčuliach. Korčuľoval sa pod hrbou malých stolíkov a pritom rozprával vtipy. Vedel sa perfektne korčuľovať. Po ňom prišlo vianočné číslo. Z lóží a zo všetkých strán začali vyliezať anjeli a po javisku pochodujú chlapíci s krucifixmi a podobnými haraburdami. Pred rokom bol na tom so Sally, ktorej sa to veľmi páčilo. Povedal jej, že keby to Ježiško videl, tak by sa pogrcaľ.

Konečne začal film. Bolo to čosi také odporné, že nemohol od toho odtrhnúť oči. Dorazila ho jedna pani, čo sedela vedľa neho a cez celý ten film plakala. Čím to bolo idiotskejšie, tým srdcervúcejšie plakala. Po kine šiel pešo k Wicker baru, kde sa mal stretnúť s Carlom Luceom, a tak trochu rozmýšľal o vojne, že by sa zbláznil, keby musel žiť v armáde a že ak by ho mali zobrať na vojnu, nech ho radšej hneď zoberú a strčia rovno pred pušky popravnej čaty.

Devätnásta kapitola

Wicker bar je v jednom nóbl hoteli, v hoteli Seton. Má to byť taký exkluzívny podnik, kde sa schádzajú umelci, intelektuáli a podobne. Kedysi tam mali dve Francúzsky, Tinu a Janinu, ktoré asi trikrát večer vyliezli, niečo zabrnkali na klavíri a zaspievali. Bol to príšerný podnik.

Keď tam prišiel, bolo ešte dost' zavčasu, a tak si sadol k barovému pultu. Bol tam poriadny nával. Kým čakal na Carla, dal si dve škótske. Spomínal na Carla, aké to bolo číslo. Vedel o každom teplošovi a lesbičke v celých Spojených štátoch. Sranda bola v tom, že aj Carl bol trochu prihriaty. Nikdy nepovedal ahoj, keď sa s niekým stretol. Prvé čo povedal, keď si sadol, že môže ostať len pár minút. Kecali prevažne o jeho sexuálnom živote. Teraz, že má sochárku zo Šanghaja. Vraj oni vidia v sexuálnom styku nielen telesný, ale aj duchovný zážitok. Hoden vedel, že pri rozhovore s ním, začal byť veľmi osobný. Ale to bola jedna z vecí, ktoré ho na Carlovi rozčuľovali. Keď boli vo Whootone, nútil ich, aby mu opisovali voje najintímnejšie zážitky, ale len čo sa začali vypytovať jeho na zážitky, našťval sa. Carl len pozrel na náramkové hodinky a povedal, že musí letieť, zavolať barmana a pýtal účet.

Dvadsaia kapitola

Holden tam sedel ďalej, nalieval sa škótskou a čakal Tinu a Janinu, ale neboli tam. Prišiel nejaký fešulín, ktorý vyzeral na teploša, a zahral na klavíri, potom sa zjavila ich nová slečna, Valencia, a čosi zaspievala. Trochu na ňu aj bral. Keď dospievala, zmizla tak rýchlo, že ju ani nestihol pozvať na pohárik. Pri bare sedel asi do jednej a spil sa na mol. Už skoro ani nevidel. Keď bol už úplne na mol, začal s fórom, že má v bruchu guľku. Stále si dával ruku pod sako, na žalúdok, aby mu nekvapkala krv. Nakoniec dostal obrovskú chuť brknúť Jane, či je už doma. Tak zaplatil účet, odišiel od baru a vyšiel von, kde sú telefóny.

No keď akosi vliezol do tej búdky, nemal akosi chuť telefonovať jej, tak brnkol Sally. Vytočil asi dvadsať čísel, kým sa mu podarilo vytočiť to pravé, lebo bol úplne slepý. Zdvihla to jej stará mama. Povedala, že Sally už spí a nebude ju budiť, hoci ju Holden prosil. Nato sa ozval iný hlas. Bola to Sally. Povedal jej, že príde na Štedrý deň ozdobiť stromček. Sally mu povedala, že dobre, ale prišla na to, že je opitý a posielala ho spať a položila.

Ostal v tej búdke ešte dlho a v jednom kuse sa držal telefónu, aby nespadol. Nakoniec sa odpútal a šiel na toaletu. Napustil si do umývadla studenú vodu a ponoril si do nej hlavu až po uši. Potom šiel k radiátoru pri okne a sadol si naň. Bol teplý a robilo mu to dobre, lebo sa celý triasol. Nato sa objavil ten fešulín, čo sprevádzal Valenciu na klavíri. Kým sa česal, dal sa s ním do reči. Povedal mu, aby pozdravoval Valenciu a aby sa jej spýtal, či ju hlavný od neho pozdravil. Potom mu začal lichotiť, ako vie hrať na tom klavíri, ale pravdu povediac, hral pod psa a jednoducho ten chlapík odišiel.

Konečne zliezol z toho radiátora pobral sa do šatne a plakal. Bolo mu mizerne na duši a cítil sa strašne opustený. Keď prišiel do šatne, nemohol nájsť svoj lístok, ale šatniarka mu vydala plášť aj bez lístka a dala mu aj jeho platňu. Keďže bola taká milá k nemu, skúšal ju prehovoriť, aby po práci išli spolu na rande, ale nechcela. Povedala, že by mu mohla byť matkou. Ukázal jej aj svoju poľovnícku čiapku a páčila sa jej. Keď odchádzal, prinútila ho, aby si ju dal na hlavu, lebo mal ešte mokré vlasy.

Keď vyšiel von, už sa necítil taký opitý, ale tak mu bola zima, že sa mu rozdrkotali zuby. Šiel na Madison Square a chvíľu tam stál, že počká autobus, lebo mu už nezostávali žiadne prachy na taxík. Ale nechcelo sa mu ani ísť autobusom, tak šiel pešo k parku. Do parku nebolo ďaleko a vlastne ani nemal kam ísť. Ešte ani nevedel, kde bude spať. Len čo tam prišiel, spadla mu Pheobina platňa. Bol z toho taký nešťastný, že sa skoro rozplakal.

Býval v New Yorku od narodenia a poznal Central Park ako svoju dľaň, ale vtedy v noci mu trvalo, kým našiel jazierko. Za celý čas, ako bol v tom parku, nestretol ani živú dušu. Jazierko bolo niekde zamrznuté a niekde nie. Nakoniec si sadol na jednu lavičku a triasol sa ako pes a vzadu vo vlasoch mal plno drobných kúskov ľadu. To ho naplašilo. Napadlo mu, že možno dostane zápal pľúc a zomrie. Strašne mu bolo ľúto mamy aj otca. Najmä mamy, lebo tá sa ešte nespamätala z Allieho smrti. Potom si predstavoval, ako ho pichnú na nejaký cintorín a bude tam ležať. Po chvíli, len aby sa odpútal od myšlienky, že dostane zápal pľúc, vytiahol náprsnú tašku a skúsil si zrátať peniaze. Mal už len tri doláre, päť štvrtí dolárov a jeden päťák.

Rozmýšľal ďalej, ako by sa cítila Pheobe, keby zomrel. Nakoniec sa rozhodol, že najlepšie bude, ak sa vkradne potajomky do ich bytu a trochu si s ňou pokeká. Jediné, čo mu robilo starosti, boli dvere. Veľmi vŕzgajú. Báł sa rodičov, ale rozhodol sa, že to predsa len skúsi. Tak teda odišiel z parku a šiel domov.

Dvadsaia prvá kapitola

Keď dorazil k ich baraku, zistil, že výťah obsluhuje nejaký nový chlapík. Povedal mu, aby ho odviezol k Dicksteinovcom. Tí bývali na ich poschodí. Vystúpil z výťahu a keď počul, že sa zavreli dvere na výťahu, obrátil sa k ich bytu. Nebol už ani opitý. Potom si vytiahol kľúč a opatrne odomkol dvere a vkról dnu. V hale bola príšerná tma a on nemohol rozsvietiť a musel dávať pozor, aby do niečoho nevrazil a nenarobil hmot.

Konečne sa dostal k Pheobinej izbe. Ale nebola tam. Úplne zabudol, že keď je D. B. preč, vždy spáva v jeho izbe. Vošiel teda do D. B. izby a tichučko rozsvietil lampu na písacom stole. Pheobe sa vôbec nezobudila. Ležala s lícom na kraji vankúša a spala. Chvíľu veľmi ticho chodil po izbe a všetko si obzeral. Sadol si na stôl a pozeral si veci, čo na ňom ležali. Boli to zväčša Pheobine veci, školské potreby a začal čítať jej notes.

Potom si zapálil cigaretu, poslednú, čo mal a zobudil Pheobe. Objala ho okolo krku, rada sa maznala. Bola veľmi rada, že ho vidí. Začala sa ho vypytovať, či sa príde pozrieť na predstavenie, v ktorom hrá. Holden jej sľúbil, že áno. Povedal jej, čo sa stalo s platňou. Vytiahol tie kúsky a ukázal jej ich. Povedala mu, aby jej ich dal, že ona ich zbiera a vzala mu ich z ruky a vložila do šuplíka na nočnom stolíku. Všimol si, že má na lakti obrovský flajster. Vraj do nej jeden chalan z ich triedy strčil, keď išla dolu schodmi. Ona mu ale predtým so spolužiačkou poliala vetrovku atramentom. Potom sa ho spýtala, prečo je už doma. Prišla na to, že ho vyrazili, hoci on to popieral. „Ocko ťa zabije!“ povedala. Potom sa hodila bruchom na posteľ a zakryla si tvár vankúšom. Opakoval jej, aby vyliezla, ale ona nič. Nakoniec vstal, šiel do obývačky, zobral z kazety na stole nejaké cigarety a strčil si ich do vrečka.

Dvadsaia druhá kapitola

Keď sa vrátil, konečne si odtiahla vankúš z tváre, ale ešte stále sa na neho nechcela pozrieť, ignorovala ho. Spýtala sa ho, prečo to urobil, myslela tým, prečo znova prepadol. Povedal jej, že to bola jedna z najhorších škôl do akých chodil. Ona mu len, že nemá rád vôbec nič. A to ho zdrvilo. Chcela tiež vedieť, ktorú vec má veľmi rád. Ale nanešťastie sa na to nevedel sústrediť. Spomenul si iba na tie dve mníšky a na jedného chalana, ktorého poznal v Elkton Hills. Volal sa James Castle a ten raz niečo povedal o jednom nafúkancovi a nechcel to odvolať. Ten chalan, Phil Stabilo asi so šiestimi chalanmi išiel za ním, aby to odvolal. Ale Castle nie. Tak sa naňho všetci vrhli. Namiesto toho, aby to odvolal, vyskočil z okna. Bol mŕtvy a všade okolo neho boli zuby a krv a nikto sa k nemu nechcel priblížiť. Castle mal na sebe ešte aj Holdenov rolák čo mu požičal.

Holden napokon povedal, že má rád Allieho a ju. Pheobe sa ho ďalej spýtala, čím by chcel byť, ako napríklad vedcom alebo advokátom. On sa jej iba spýtal, či pozná pesničku Keď raz človek niekde v žite chytí človeka! Pheobe ho ale opravila, že tá pesnička sa volá Keď raz človek niekde v žite stretne človeka! A Holden pokračoval: „Proste, ja si v jednom kuse predstavujem, ako sa davy malých deciek hrajú na takom veľikánskom žitnom poli. Tisíce malých deciek, a široko-ďaleko ani jedného dospeláka, myslím teda okrem mňa. A ja ti stojím na kraji nejakej strašnej priepasti. A vieš, čo robím? Mám chytiť každého, kto sa priblíži k tej priepasti. Rozumieš, ak uteká a nedíva sa, kam uteká, ja musím odniekiaľ vyliezť a chytiť ho. Toto by som robil od rána do večera. Chytil by som tie decká v žite. Viem, že je to bláznovstvo, ale to je jediná vec, ktorú by som fakt rád robil. Viem, je to bláznovstvo.“

Pheobe len stále opakovala, že otec ho zabije! Holden jej ale na to odpovedal, že na to kašle a vstal z postele, lebo chcel zavolať jednému profesorovi, čo ho v Elkton Hills učil angličtinu, pánu Antolinimu.

Dvadsaia tretia kapitola

Telefonát vybavil expresne, lebo sa báł, že v najlepšom prídu rodičia domov. Antolini bol veľmi fajn, lebo mu povedal, že keď chce, môže prísť hneď. Ten Antolini zdvihol nakoniec toho chlapca, čo vypadol z okna. Chytil mu pulz, potom si vyzliekol kabát, zakryl ním Jamesa Castla a odniesol ho do ošetrovne.

Keď sa vrátil do izby, Pheobe mala zapnuté rádio a hrali tanečnú muziku. Opýtal a jej, či si nechce zatancovať. Povedala dobre, ale že on sa musí vyzuť. Vedela perfektne tancovať. Zatancovali si asi štyri tance a potom vypol rádio. Pheobe skočila do postele a on si sadol k nej. Bol dosť zadychčaný.

Pheobe z ničoho nič povedala, aby bol ticho a bleskove sa osadil na posteli. Prišli rodičia. Rýchlo vyskočil, bežal k písaciemu stolu a zahasil stolnú lampu. Potom zadusil cigaretu a pichol si ju do vrečka. Schmatol topánky a skočil do skrine a zavrel dvere. Počul ešte, ako mama vošla do izby. Mama sa jej spýtala, či fajčila. Ona jej len, že si zapálila, ale spravila len jedno paľ a vyhodila cigaretu z okna.

Mama vyšla z izby a zavrela dvere. Chvíľku ešte počkal, a potom vyliezol zo skrine. Zrazil sa pritom s Pheobe, lebo bola hrozná tma a Pheobe práve vyskočila z postele, že ho vypustí zo skrine.

Chcel si požičať od nej ešte pár dolárov. Keď mu ich vložila do ruky, rozplakal sa. Prišla k nemu a snažila sa ho utíšiť. Okno bolo otvorené a cítil, ako sa Pheobe trasie, lebo mala na sebe iba pyžamu.

Povedal, že bude lepšie, keď zmizne, že Antolini na neho čaká. Bolo omnoho ľahšie dostať sa z domu, ako do domu, lebo mu bolo jedno, či ho chytia, alebo nie, V podstate chcel, aby ho chytili. Šiel dolu schodmi pešo. Zišiel zadnými schodmi.

Dvadsať štvrtá kapitola

Antoliniovci mali elegantný byt. Bol u nich niekoľko ráz.

Bol by k nim šiel pešo, nechcel z Pheobiných peňazí míňať. Ale keď vyšiel von, bolo mu akosi čudne, tak si len predsa vzal taxík. Keď ho liftboy vyviezol hore, zazvonil a prišiel mu otvoriť Antolini. Bol v župane a papučkách a v ruke držal pohár s whisky. Bolo vidieť, že je už trochu chytенý. Spýtal sa ho, s čím mal problémy, či mu išla angličtina.

Povedal, že angličtina mu išla, ale nie ústny prejav, kde mali povedať reč, a pritom neodbočiť od témy.

Príšerne Holdenova bolela hlava a modlil sa, aby už prišla pani Antoliniová s kávou. Konečne! Vošla s táckou, na ktorej bola káva a keksy. Odpil si zo šálky a zjedol asi polovicu keksu, ale bol veľmi tvrdý. Ďalej mu Antolini povedal, že má pocit, že sa rúti do nejakej strašnej priepasti, že bude ľudí nenávidieť. Holden mu na to iba odpovedal, že aj keď niekoho nenávidí, tak len chvíľku. Potom šiel k písaciemu stolu a niečo napísal na kus papiera a dal ho Holdenovi prečítať.

„Myslím, že v najbližšej budúcnosti sa budeš musieť zamyslieť nad tým, akou cestou chceš ísť,“ povedal. „A potom musíš na ňu ihneď vykročiť. Ale ihneď. Nemôžeš si dovoliť stratiť ani minútu. Ty rozhodne nie.“ Holden prikývol, ale aj tak nevedel presne o čom hovorí.

Ako tak počúval, čo mu hovorí, z ničoho nič si zívól. Antolini sa len zasmial a išli mu ustlať gauč. Pár sekúnd ešte ležal s otvorenými očami a rozmýšľal o tom, čo mu Antonini hovoril, ale hneď na to zaspal. Potom sa z ničoho nič v noci zobudil, lebo cítil niečo na hlave. Bola to Antoliniho ruka. Holden sa veľmi zľakol a zostal nervózny. Začal sa obliekať. Šiel ku dverám a on za ním. Povedal mu, že si musí ísť pre batožinu na stanicu a že sa hneď vráti. Potom Antolini čakal vo dverách, kým Holdenovi neprišiel výt'ah.

Dvadsať piata kapitola

Keď vyšiel z domu, práve začalo svať. Nevedel, kam má ísť, ale nechcel ísť do ďalšieho hotela minúť všetky peniaze. Tak nakoniec sa pustil pešo k Lexington Avenue a odviezol sa metrom na hlavnú stanicu. Mal tam kufre a myslel si, že by sa mohol vyspať v nejakej čakárni, kde sú lavice, a tak aj urobil.

Spal asi len do deviatej, lebo do čakárne sa začali hrnúť ľudia a musel si dať nohy dolu. Spomenul si na Antoliniho, hoci nechcel. Trápilo ho, prečo ho hladkal po hlave a rozmýšľal tiež, či by sa k nim nemal fakt vrátiť. Na lavici ležal nejaký časopis, čo tam niekto nechal a začal ho čítať, aby nemusel myslieť na Antoliniho.

Vyzeralo, že bude pršať, ale predsa sa vybral na prechádzku, lebo sa musel aj naraňajkovať, hoci nebol hladný. Keď sa naraňajkoval odišiel a zamieril k Piatej Avenue. Ako tak šiel, začal sa veľmi potiť a mal pocit, že mizne. Zastavil až na 60. ulici a sadol si na lavičku. Bol zadychčaný a spotený. Rozhodol sa, že odíde z New Yorku, len sa rozlúči s Pheobe a napíše jej lístok, kde sa stretnú, aby sa mohol rozlúčiť a vrátiť jej peniaze. Len lístok, že zanesie do školy a poprosí niekoho v riaditeľni, aby jej ho zanesol. V škole si sadol na prvý schodík a vytiahol blok a ceruzku, čo si kúpil.

Milá Pheobe,

Nemôžem čakať až do stredy, a preto odídem autostopom na Západ asi už dnes popoludní. Ak môžeš, príď o štvrt' na jednu pred Múzeum výtvarného umenia a ja Ťa vrátim prachy, čo máš na Vianoce.

Neminul som z nich veľa.

Bozkávam Ťa

Holden

Potom sa pustil hore schodmi k riaditeľni. Riaditeľka tam nebola, ale pri písacom stroji sedela nejaká stará pani. Tá pani bola veľmi milá. Potom sa ešte chvíľku rozprávali. Pozrel sa na hodiny vo dvore, ale do schôdzky s Pheobe mal ešte more času, ale aj tak zamieril k múzeu.

Ako v tom múzeu sedel pri dverách a čakal, prišli k nemu dvaja chalani a spýtali sa ho, či nevie, kde sú múmie. Nemal čo robiť, tak im ich pomohol hľadať. Aby sa dostali k múmiám, museli prejsť veľmi úzkou chodbičkou medzi kameňmi, čo zobrali rovno z hrobky nejakého faraóna. Bolo to dosť strašidelné. Obidvaja vtedy ušli. Bolo už skoro pol jednej, keď Pheobe konečne zazrel. Videl ju preto, lebo mala na hlave jeho poľovnícku čiapku. No vliekla so sebou aj velikánsky kufor. Povedala mu, že chce ísť s ním. No keď jej to nedovolil, pohádali sa. Išli teda do Zoo, ale nie spolu.

V Zoo nebolo veľa ľudí, lebo bolo mizerné počasie. Dostali sa až ku kolotočom. Vozilo sa tam zopár deciek. Šiel jej kúpiť lístok, aby sa ona išla odvieť a on sa bude na ňu pozerat'. Šiel teda k lavičke, sadol si na ňu a pozoroval Pheobe, ktorá najskôr celý kolotoč obišla a až potom nasadla. Toto sa opakovalo aj druhýkrát, ale vtedy sa rozpršalo. Holden poriadne zmokol. Pheobe mu povedala, že a na neho nehnevá, ale že jej musí sľúbiť, že neodíde a že sa vráti domov.

Dvadsať šiesta kapitola

Začali mu chýbať spolužiaci, a o kom rozprával, mu akosi chýbal. Dokonca aj ten Maurice mu chýbal. „Nikdy nikomu o nikom nerozprávajte, lebo vám potom bude každý chýbať.“